

Склистий сніг, так схожий на сіль,  
І не сіється він, а січе,  
Інших зим незагоєний біль  
Не зникає з моїх очей.

Не забути до скону тих зим —  
Не таких як оця зима.  
Сніговії морозяний дим  
Степ увесь до небес підійма.

Канонад вогнепальний вир  
Батарей б'ють навісні  
Й свіжі ями гарматних вирв  
Пахнуть наче рілля на весні.

І нема ні доріг, ні мостів,  
І притулку нема й переправ,  
Кожний крок у собі умістив  
Як закон — "Смертею смерть поправ".

Тож біснуйся, хурделице, вий,  
Заглуши батарейний рев,  
По пустелі жени сніговій,  
Де нема ні осель, ні дерев —

Тільки снігом зім'яте стебло,  
Тільки скута морозом земля.  
Хай впаду я у вирви тепло —  
Навесні зарясніє рілля!